

РЕШЕНИЕ

№ 6609

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в публично заседание на 13.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2988** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез управителя М. К., срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22221018006944-091-001/08.08.2019 г., издаден съвместно от Е. М. С. - началник сектор „Ревизии“, дирекция Контрол при ТД на НАП, възложил ревизията, и Д. П. Д. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е ревизионен акт Р-22221018006944-091-001/08.08.2019 г., с който в резултат на извършени корекции са определени задължения за данък върху добавената стойност общо в размер на 64 171,77 лв. и са начислени лихви в общ размер на 6 880,04 лв., произтичащи от отказано право на възстановяване на ДДС в общ размер на 332 468,70 лв. по фактури №0...01/02.03.2018 г., 0...02/09.03.2018 г., № 0...03/16.03.2018 г., № 0...04/23.03.2018 г. и 0...05/29.03.2018 г., издадени от жалбоподателя на [фирма]

В жалбата се навеждат доводи, че РА е незаконосъобразен, необоснован и неподкрепен от събраните доказателства. Излага се твърдение, че установените с РА задължения не почиват на събраните доказателства, а са резултат от тенденциозност, която цели да не се възстанови ефективно внесения от дружеството данък. Сочи се, че обсъждането на събраните доказателства е само формално, подведено под общото заключение за липса на доставка, като изложените основания за отказ на данъчен

кредит са извън обхвата на фактическия състав на правото на данъчен кредит. Счита се, че обстоятелството че доставчикът не е представил някои от изисканите му документи, когато е бил редовно уведомен за това, не обосновава извод за липса на доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Релевира се, че в случая се установява по категоричен начин, че жалбоподателят е придобил резултата от услугата, защото е добросъвестен и съответно го е прехвърлил към негов последващ контрагент. Позицията се на практика на СЕС. Изразява се искане за отмяна на оспорения ревизионен акт. В проведеното съдебно заседание представител по пълномощие адв. П. моли жалбата да бъде уважена. Претендира се присъждането на съдебните разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, чрез процесуален представител юрк. З., моли РА да бъде потвърден. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Развива подробни съображения по същество на спора в представени по делото писмени бележки.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018006944-020-001 от 14.11.2018 г., връчена електронно на 27.11.2018 г., издадена от Е. М. С. на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., оправомощена по силата на Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на Директора на ТД на НАП С. /л.21-л.23/. С цитираната заповед е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчните периоди от м. 03.2018 г. до м. 10.2018 г. включително. ЗВР е изменена със ЗИЗВР №Р-22221018006944-020-002 от 22.02.2019 г. и ЗИЗВР №Р-22221018006944-020-003 от 27.03.2019 г., издадени от органа, възложил ревизията, с които срокът за извършване на ревизията е продължен до 27.04.2019 г. ЗВР и ЗИЗВР са издадени от компетентен орган, съгласно представената Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с разпоредбата на чл. 113, ал.2 ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия на 27.11.2018 г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018006944-092-001/14.06.2019 г., връчен електронно на 27.06.2019 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено възражение с вх. № 53-00-1962/08.07.2019 г. срещу констатациите в РД, обсъдено в мотивите на РА и прието за неоснователно от приходния орган.

Ревизионното производство приключва с ревизионен акт /РА/ № Р-22221018006944-091-001/08.08.2019 г., издаден съвместно от Е. М. С. - началник сектор „Ревизии“, дирекция Контрол при ТД на НАП, възложил ревизията, и Д. П. Д. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 08.08.2019 г.

Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „О.” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. на 21.08.2019 г., като РА е обжалван в цялост.

Между страните е сключено споразумение по реда на чл. 156, ал. 7 ДОПК (л. 73), съгласно което срокът за произнасяне на решаващия орган е удължен до два месец от датата на изтичане на срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК. В срока, продължен по реда на чл. 156, ал. 7 ДОПК, директорът на дирекция „ОДОП” – С. не се е произнесъл с решение, поради което РА се явява мълчаливо потвърден.

В срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК на 27.01.2020 г. е подадена жалба срещу РА, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „ОДОП” – С..

В хода на ревизионното производство е установено, че през ревизирия период предметът на дейност на [фирма] е свързан с мениджмънт услуги в управлението на дружества, предоставяне изпълнителни директори като човешки и интелектуален ресурс; финансови услуги; установяване на контакт с потенциални инвеститори и акционери, участие като посредник в процеса на свързване.

Извършени са процесуални действия с цел установяване на относимите факти и обстоятелства, подробно описани на стр. 2 от РД, който съгласно чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя са връчени Искания за представяне на доказателства и писмени обяснения от задължено лице /ИПДОПЗЛ/ №Р-22221018006944-040-001 от 26.11.2019 г. и №Р-22221018006944-040-002 от 29.03.2019 г., в отговор на което са представени изисканите документи, като част от тях са представени на английски език и не са придружени от превод. Извършено е посещение на [фирма], обслужващо счетоводно жалбоподателя, за което е съставен Протокол № 1002883/25.03.2019г.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка, както и допълнително представен от ответника РД и РА № Р-22221018002589-091-001/15.11.2018 г., издадени на [фирма].

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Г. Л. З., което съдът кредитира изцяло като обективно, компетентно изготвено, съдържащо подробен отговор на поставените му задачи и неоспорено от страните по делото. Вещото лице е работило по приложените документи по делото. Вещото лице е изискало съдействие от процесуалния представител на жалбоподателя за представяне на допълнителни счетоводни документи, но такива не са представени въпреки дадената допълнителна възможност от съда.

Въз основа на приетите по делото доказателства и констатациите на вещото лице се установява следното:

През данъчен период м. 03.2018 г. жалбоподателят е издал 5 бр. фактури /№0...01/02.03.2018 г., 0...02/09.03.2018 г., № 0...03/16.03.2018 г., № 0...04/23.03.2018 г. и 0...05/29.03.2018 г./ с получател [фирма] и предмет на доставка „консултантски услуги“.

[фирма] е свързано лице по смисъла на §1, т. 3 от ДОПК, тъй като неговият собственик е съдружник във [фирма].

Фактура №0...01/02.03.2018 г. е на стойност 328 453,50 лв. и начислен ДДС в размер на 65 690,70 лв., фактура № 0...02/09.03.2018 г. е на стойност 330 031,50 лв. и начислен ДДС в размер на 66 006,30 лв., фактура № 0...03/16.03.2018 г. е на стойност 332 424,00 лв. и начислен ДДС в размер на 66 484,80 лв., фактура № 0...04/23.03.2018 г. е на стойност 336 111,00 лв. и начислен ДДС в размер на 67 222,20 лв. и фактура № 0...05/29.03.2018 г. е на стойност 335 323,50 лв. и начислен ДДС в размер на 67 064,70 лв.

Общо начисленият данък по всички фактури е в размер на 322 468,70 лв.

Процесните фактурите са отразени в отчетните регистри по ЗДДС на [фирма] за м. 03.2018 г., в резултат на което резултата за периода е бил ДДС за внасяне в общ размер на 296 636,37 лв. , който е внесен в републиканския бюджет на 11.05.2018 г.

Процесните фактури са издадени във връзка с представен в хода на ревизията договор за обслужване, сключен на 01.06.2017г. между [фирма] - доставчик на услуги и [фирма] - клиент, с предмет, описан в Приложение 1 от договора, изразяващ се в предоставяне на услуги, свързани с „пълно управление на бизнес дейностите му във връзка с бизнес ангажиментите му“ срещу възнаграждение за доставчика на услугите в размер на 150 000,00 G. месечно, плюс ДДС. В договора е записано, че в съответствие с разпоредбите на клауза 8 се представят месечни доклади за изпълнението в съответствие с Приложение 3. Цитираните месечни доклади и Приложение 3 не са представени в хода на ревизионното или съдебното производство. Относно плащането са представени извлечения от банкова сметка на жалбоподателя, които съдържат информация за получени банкови преводи от [фирма] през 2018 г. общо в размер на 970 000,00 G., като вписаното в тях основание /заем/ се различава от фактурирания предмет на доставките.

Впоследствие с протокол по чл. 116 от ЗДДС от 29.10.2018 г., издадените през дан.пер. м.03.2018 г. фактури на [фирма] са анулирани, а като основание в протокола е посочено „За погрешно съставени документи се смятат и издадените фактури и известия към тях, в които е начислен данък, въпреки, че не е следвало да бъде начислен.“. Фактурите са анулирани през м. 10.2018 г. по реда на чл. 116, ал. 3 от ЗДДС, като погрешно съставени с начислен данък от 20 %, а за доставките към [фирма] жалбоподателят е издал нови фактури съответно с №15/29.10.2018 г., №16/29.10.2018 г., №17/29.10.2018 г. №18/29.10.2018 г. и №19/29.10.2018 г. без начислен данък, предвид третирането на услугите като финансово посредничество по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, с предмет на доставка „услуги по финансово посредничество“. Въз основа на изложеното поради грешно начислен ДДС жалбоподателят е претендирал последният да му бъде възстановен.

По делото е приложен влязъл в сила РА №Р-22221018002589-091-001/15.11.2018 г., издаден на [фирма], видно от който органите по приходите са установили грешно данъчно третиране на извършените доставки от жалбоподателя към получателя [фирма], като е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тях, поради неправомерно начислен данък по освободени доставки на услуги по смисъла на чл. 46 от ЗДДС.

Във връзка с издадените фактури през м.10.2018 г. жалбоподателят е дал писмени обяснения, че е посредник в предоставянето на финансови услуги (заеми) от [фирма] на физически лица, граждани на Великобритания, като е приложен списък със 115 имена, без други данни за заемополучателите, съдържащ информация за дата на договора за заем, отпуснатата заемна сума, дължимата лихва и датата на погасяване. Съгласно справката, предоставянето на заемите от [фирма] и погасяването на главници и лихви от заемополучателите е било в периода от м. 09.2017 г. до м. 11.2017 г.

В хода на ревизията изрично са изискани всички съпътстващи доставките документи, съдържащи информация за конкретно извършените от [фирма] действия по установяване на контакт с физически лица от Великобритания и посредничеството между тях и [фирма] по повод предоставени им от последното заеми. В отговор са

представени писма до четири от общо 115-те лица, фигуриращи в представения списък на получатели по заеми (А. Р., Р. Г., Д. Т. и Ж. Н.), без превод на български език. Видно от съдържанието им, с тях М. Д. К., представляващ както [фирма], така и дружеството заемодател [фирма], уведомява съответните получатели по заемите, че следва да заплатят административни такса и такса договаряне, по сметка на ревизираното дружество.

Приходният орган е анализирал датите на изготвяне на писмата между съответното физическо лице и [фирма], в резултат на което е установил, че към тези дати вече е имало договореност по отношение отпускане на заема и начина на погасяването му. В тази връзка е направен извод, че след като такава договореност вече е била постигната, липсва участие на [фирма] в качеството му на посредник между заемодател и заемополучатели. Наред с това приходният орган е заключил, че липсват безспорни доказателства, че предоставените писма са изпратени от жалбоподателя и получени от съответните физически лица, както и че тези лица са изразили писмено някакво свое волеизявление в насрещна кореспонденция и са предприели действия по превеждане на суми съгласно текста на писмата. Този извод е подкрепен и от факта, че в представените извлечения от банкова сметка на жалбоподателя не се съдържат данни за получени парични преводи от посочените в справката английски граждани, в размерите, определени в писмата. На следващо място приходният орган е посочил, че е документирано, че заемите са отпуснати в периода м. 09.2017 г. - м. 11.2017 г., тоест съгласно разпоредбите на чл. 113, ал. 4, от ЗДДС, процесите фактури би следвало да се издадат не по-късно от пет дни от датата на възникване на данъчното събитие за доставката на услугата, а вместо това жалбоподателят издава фактури през м. 03.2018 г., които не могат да бъдат обвързани с настъпило данъчно събитие и липсват данни на какво основание са определени датите на издаването им (02.03.2018 г., 16.03.2018 г., 23.30.2018 г. и 29.03.2018 г.).

В резултат на всичко гореизложено приходният орган е приел, че документите и доказателствата представени както при ревизията на [фирма], така и при ревизията на [фирма] не отразяват реално извършени доставки на услуги, но начисленият данък по фактурите от м. 03.2018 г. е изискуем на основание чл. 85 от ЗДДС. Изложено е, че липсата на доказателства, по какъв начин и с какви действия са извършени фактурираните услуги, е основание да се приеме, че не е доказано наличие на данъчно събитие по смисъла на чл. 26 от ЗДДС, което да води до изискуемост на данъка и до задължение за ревизираното дружество да го начисли, общо в размер на 322 468,70 лв.

Съгласно приетата по делото и неоспорена от страните ССЕ при счетоводните отразявания в счетоводството на жалбоподателя, не е начислен приход от стопанските операции по издадените фактури за извършени консултантски услуги от [фирма] към [фирма] нито през м. 03.2018 г., нито през м. 10.2018 г. Вещото лице е установило, че общата сума от данъчните основи на процесните фактури, в размер на 1 662 343,50 лв., с която би следвало да се кредитира сметка 703 Приходи от продажби на услуги е отразена по кредита на сметка 419 Други разчети с клиенти/ подсметка 419-1 Начисления, което е видно от кредитния оборот за м.03.2018 г. в оборотната ведомост по тези сметки, тъй като няма други записи за този период. Експертът е посочил, че така извършеното осчетоводяване не е правилно, тъй като не се начислява приход за услуги, а осчетоводяването е извършено по разчетна сметка, която има отношение към формиране на вземания и задължения. Изложил е, че сметка 419 „Други разчети с

клиенти“ е активна сметка, което означава, че жалбоподателят отчита вземания от клиенти, които не са отразени по другите сметка от група 41. Наред с това сметка 419 Други разчети с клиенти завършва м.03.2018 г. с кредитно салдо, като със сумата на данъчните основи 1 662 343,50 лв. се елиминира вземането, начислено по сметка 411 Клиенти и по този начин вземането от клиента се свежда до размера на ДДС /332 468,70 лв./.

Относно представените доказателства за извършено плащане по банков път вещото лице е посочило в подробен табличен вид на л.135 от делото получените и наредените от жалбоподателя плащания от и към [фирма], като е посочило, че като основание за превод в банковите извлечения е записано „loan“, което в превод от английски език означава „заем“, като не е записан номер на фактурата, за която са получени плащанията, както и не е записан договорът. Поради това експертът е извел извод, че тези преводи са свързани с друго основание, което няма връзка с процесните фактури за консултантски услуги. В тази връзка експертът е посочил, че на фактурите е записано „плащане в брой“, но от оборотните ведомости е установил, че не се води сметка 501 Каса. В същото време не са представени документи, от които да е видно, че е извършено плащане по процесните фактури. В издадените нови фактури през м.10.2008 г. експертът е установил, че не се посочва основанието, според което не следва да се начислява ДДС от регистрираното по ЗДДС лице.

Въз основа на всичко гореизложено вещото лице е извело извод в заключението по приетата и неоспорена от страните ССЕ, че разчетните взаимоотношения между жалбоподателя и [фирма] не са свързани с оказване на консултантски услуги от страна на [фирма], а с отразяване на парични средства, за които в банковите извлечения е записано, че са заеми. От стопанските операции, отразени само по разчетни сметки в експертизата се сочи, че дружеството не начислява никакъв приход, а към 31.10.2018 г. единствената сметка, отчитаща приходи е сметка 72 Финансови приходи/подсметка 724 Приходи от валутни операции, която има салдо 4 592,33 лв. към тази дата.

Документи за счетоводно отразяване на стопанските операции в счетоводството на [фирма] не са представени на вещото лице, въпреки че изрично са изискани такива.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.5 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка, дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА № Р-22221018006944-091-001/08.08.2019 г. е издаден от компетентни органи в кръга на определените им правомощия съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК и в предвидената форма и съдържание по чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Не се установяват

съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Законосъобразно с РА е отказано право на възстановяване на ДДС в общ размер на 332 468,70 лв. по фактури, издадени от жалбоподателя на [фирма]. От представените доказателства не може да бъде изведен извод за реално извършени услуги, нито тези услуги да бъдат установени по вид, обем и съдържание. Първоначално жалбоподателят е издал 5 бр. фактури през м.03.2018 г., с предмет „консултантски услуги“ и начислено ДДС в общ размер на 332 468,70 лв. Процесните фактури се основават на сключен договор с предмет управление на бизнес дейности във връзка с бизнес ангажименти срещу вознаграждение от 150 000 G., като липсва каквато и да било индивидуализация на услугата или други съпътстващи документи, от които да се установи в какво се изразява договореното между страните. Впоследствие фактурите са анулирани и на тяхно място са издадени други фактури с предмет „услуги по финансово посредничество“, за които е дадено обяснение, че жалбоподателят е посредник в предоставянето на финансови услуги (заеми) от [фирма] на физически лица, граждани на Великобритания, както и е представен списък със 115 имена, без други данни за тях. От изложеното следва извод, че е налице разминаване във фактурния предмет, тъй като с първоначално издадените фактури през м.03.2018 г. са декларирани консултантски услуги, с предмет управление на бизнес дейности, а след тяхното анулиране са издадени други фактури с предмет „услуги по финансово посредничество“, т.е. въпреки твърденията на жалбоподателя няма връзка между анулираните фактури и тези, издадени през м.10.2018 г. и не може да се установи по категоричен начин вида, характера и съдържанието на декларираните услуги. Този извод се подкрепя и от констатациите на вещото лице в приетото по делото заключение по ССЕ, в което изрично е посочено, че в счетоводството на жалбоподателя не е начислен приход от стопанските операции по издадените фактури за извършени консултантски услуги от [фирма] към [фирма] нито през м. 03.2018 г., нито през м. 10.2018 г., а наред с това осчетоводяването е извършено по разчетна сметка, която има отношение към формиране на вземания и задължения, т.е. жалбоподателят отчита вземания от клиенти, които не са отразени по другите сметка от група 41.

На следващо място документираните консултантски услуги не могат да бъдат обвързани с конкретно извършено плащане, тъй като основанието на извършените плащания по банков път е заеми, а не консултантски услуги. Въз основа на изложеното в експертната е изведен извод, че извършените преводи са свързани с друго основание, което няма връзка с процесните фактури. От изложеното следва извод, че липсва обвързаност на извършеното плащане с реална насрещна престация. Следователно въз основа на гореизложеното законосъобразно приходният орган е приел, че липсва реалност на декларираните консултантски услуги.

При доставките на услуги е относимо да се изследва, дали при възлагане на услугата страните са договорили по достатъчно конкретен начин вида и дължимия резултат от възложеното и какви отделни компоненти формират договорната цена, защото индивидуализираното в достатъчна степен възлагане дава възможност за проверка, дали е налице достатъчно конкретизирано приемане на резултата от изпълнението. Предаването на резултата от извършената услуга трябва в пълнота да съответства на предмета на възложеното и да позволява пълна индивидуализация на извършеното – предмет, период, ползвани трудови и материални ресурси и направените във връзка с

тях разходи от доставчика, както и данни къде се извършва съответната услуга.

В процесния случай са представени доказателства, които не индивидуализират декларираните услуги, предвид което не може да бъде изведен категоричен извод за тяхната реалност. В представения договор за консултантски услуги липсва подробна регламентация на взаимните права и задължения на страните, която да гарантира реалното развитие на облигационно правоотношение с посочения предмет и желанието на договарящите действително да се задължат по описания начин. Не са представени и други доказателства, от които да е видно реално извършване на услугата и които да детайлизират договорената услуга по вид и съдържание, въпреки че в договора е записано, че следва да се представят месечни доклади за изпълнението. Следователно липсват данни за наличие на реални търговски взаимоотношения между страните, които да сочат за действителната ангажираност на изпълнителя по договора. Не може да се установи, в какво се състоят конкретните дейности, които е извършил доставчикът на услуги, как е формирана тяхната себестойност, кой е техният извършител и какъв е постигнатият резултат от тях. Няма данни как е определена цената по договора /150 000 G./ и съответно на каква база е определена стойността на всяка от издадените през м. 03.2018 г. фактури. Още повече видно от данните в Търговския регистър се касае за сделки между свързани лица по смисъла на §1, т.3 от ДОПК.

Предвид изложеното законосъобразно приходният орган е приел, че липсват доказателства за реалност на извършените „консултантски услуги“ по издадените фактури от жалбоподателя през м.03.2018 г., с оглед на което законосъобразно е прието, че ДДС е начислено неправомерно, но същото е изискуемо от издателя на фактурите на основание чл. 85 от ЗДДС. Тази разпоредба предвижда изискуемост на ДДС от всеки, който го е посочил във фактура и/или известие. ДДС се дължи от начислилото го във фактурата лице независимо от действителното наличие на облагаема сделка и независимо от факта, че жалбоподателят е анулирал процесните фактури в по-късен данъчен период. В процесния случай след като е установено, че разглежданите фактури са издадени без основание, тяхното последващо анулиране с протокол и издаването на нови фактури № 15/29.10.2018 г., 16/29.10.2018 г., 17/29.10.2018 г., 18/29.10.2018 г. и 19/29.10.2018 г. без начислен ДДС и с различен предмет на доставка не освобождава жалбоподателят от дължимостта на данъка, тъй като в случая не става въпрос за погрешно съставени фактури и тяхната корекция по реда на чл.116 от ЗДДС, а за издадени неправомерно фактури, които не документират реално извършена стопанска операция /доставка на консултантска услуга/.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че с РА законосъобразно е определен данък върху добавената стойност общо в размер на 64 171,77 лв. и са начислени лихви в общ размер на 6 880,04 лв., в резултат на извършени корекции поради отказано право на възстановяване на ДДС в общ размер на 332 468,70 лв. по фактури №0...01/02.03.2018 г., 0...02/09.03.2018 г., № 0...03/16.03.2018 г., № 0...04/23.03.2018 г. и 0...05/29.03.2018 г., издадени от жалбоподателя на [фирма], поради което жалбата срещу РА като неоснователна следва да се отхвърли.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страните от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 5 923,48 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно материалния интерес на делото(339 348,74 лева).

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град,първо отделение, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез управителя М. К., срещу ревизионен акт № Р-22221018006944-091-001/08.08.2019 г., издаден съвместно от Е. М. С. - началник сектор „Ревизии“, дирекция Контрол при ТД на НАП, възложил ревизията, и Д. П. Д. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, с който допълнително са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност, общо в размер на 64 171,77 лв. и са начислени лихви, в общ размер на 6 880,04 лв., в резултат на извършени корекции поради отказано право на възстановяване на ДДС в общ размер на 332 468,70 лв. по фактури №0...01/02.03.2018 г., 0...02/09.03.2018 г., № 0...03/16.03.2018 г., № 0...04/23.03.2018 г. и 0...05/29.03.2018 г., издадени от жалбоподателя на [фирма].

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК: 204474567 да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 5 923,48 (пет хиляди деветстотин двадесет и три лева, 48 ст.)лева

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: